

[Svend Auken]

ikke, at der var nævnt ét eneste tal i finansministerens svar på min forespørgsel om stigningen i ledigheden og virkningen af regeringens politik, og jeg forstod, at finansministeren ligefrem gjorde det til en dyd ikke at nævne tal.

Finansministeren skal have én indrømmelse – den burde være overflødig: finansministeren er ikke ansvarlig for, at der i dag er stor arbejdsløshed, ikke bare i vores land, men også i andre lande. Det, finansministeren imidlertid sammen med den øvrige regering og for den sags skyld også folketinget er ansvarlig for, er, hvordan vi reagerer over for den høje ledighed, og det er derfor, vi har spurgt: hvad kan regeringen fortælle folketinget om væksten i arbejdsløsheden, og hvad kan regeringen oplyse om effekten af sin egen politik?

Ingen tror, at det er muligt i det enkelte land, f.eks. et land som Danmark, isoleret at løse arbejdsløshedsproblemet; det tror jeg ingen ville forvente. Men det, man kan forvente af en regering og af et folketing med det ansvar, der påhviler disse embeder, er, at de gør deres yderste for at få vendt denne udvikling.

Når vi nu ikke kan få nogen tal for ledigheden, bliver vi jo nødt til selv at studere, hvordan det vil gå. Jeg har forstået af regeringens investeringsprogram, at regeringen venter en stigning i ledigheden fra ca. 260.000 i år til knap 290.000 næste år, og jeg forstod på finansministeren, at denne udvikling ville vende i løbet af 1984. Jeg tror, at mere nøjterne beregninger desværre vil give et andet billede. Det vil give et billede af en arbejdsløshed, der til næste år vil overstige 300.000, og der vil allerede til vinter være en arbejdsløshed på 350.000, og næste vinter vil vi – medmindre folketinget udfolder, hvad vi har af initiativer at udfolde – stå over for en arbejdsløshed på 400.000. Det er jo ikke kun noget, der rammer lønmodtagerne. Det rammer i høj grad også de virksomheder, som berøres af denne negative udvikling.

Vi kritiserer ikke regeringen for den situation, der er nu, men vi vil selvfølgelig forholde os kritisk, hvis ikke regeringen er parat til at give et svar på den udfordring, disse store tal er ensbetydende med.

Jeg vil gerne understrege, at forskellen mellem regeringen og socialdemokratiet ikke er et spørgsmål om vurderingen af arbejds-

løsheden. Jeg tror ikke, at den nuværende regering, selv ikke økonomiministeren, ønsker at bruge arbejdsløsheden som middel til at opnå politiske mål. Det tror jeg ikke på. Der er måske nogle af regeringens meningsfæller i udlandet, der har den opfattelse, men det tror jeg ikke at den nuværende regering har. Forskellen os imellem ligger i, hvordan vi reagerer over for den høje arbejdsløshed. Det, der bekymrer os, er, at regeringen har lagt en strategi, som på overskuelig sigt ikke kan undgå at føre til stigende arbejdsløshed.

Hvad er det, regeringen gør? Regeringen kombinerer en hård indkomstpøolitik, som der godt kan argumenteres for ud fra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt, med betydelige stramninger af de offentlige finanser. Socialdemokratiet har sagt, at vi er parate til at diskutere indkomstpøolitik, vi er parate til at diskutere indkomstafdæmpning. Men vi erkender, at vanskeligheden ved en indkomstpøolitik beskæftigelsesstrategi er, at en indkomstpøolitik i sin første fase efterlader et efterspørgelsesmæssigt hul, som må fyldes ud på andre måder. Det, regeringen gør, er, at den ikke gør forsøg på at udfylde hullet, men udvider hullet, og derfor vil arbejdsløsheden selvfølgelig vokse meget kraftigt.

Ud over denne almindelige strategi, som i den offentlige debat er blevet kaldt regeringens dobbelthug over for produktion og beskæftigelse, er der 7 punkter, jeg gerne vil rejse over for finansministeren og over for regeringen, punkter, hvor det har undret os, at regeringen ikke har villet tage positive initiativer.

For det første: hvorfor vil regeringen ikke være med til internationale initiativer til en koordineret international vækstpøolitik? Hvorfor siger økonomiministeren nej til et nordisk initiativ i OECD for at vende udviklingen? Hvorfor skal Danmark slæbes med til bare uforpligtende tilkendegivelser på europæisk niveau? Hvad tiltrækkende er der ved at placere sig til højre for Kohl- og Thatcherregeringerne i dette spørgsmål? Set ud fra regeringens egne forudsætninger og egne målsætninger vil da netop et internationalt koordineret opsving være en nødvendighed, en positiv ting.

Det andet spørgsmål, jeg vil stille til finansministeren, er, hvorfor man ikke går ind og i forbindelse med spørgsmålet om beskatning af hidtil skattefrie institutioner og fonde